

SREČANJE

Matej Bor

SREČANJE

*Nek jesenski večer
v mračni obkrški hosti
zmotili čudni gosti
so tvoj mir.*

*Vzeli smo izpod mahu,
kar ni posrkala vase
zemlja te dolge čase,
odkar si tu,*

*vzeli, kar v zimskih nočeh
lisice so pozabile,
ko so skoz metež nosile
te v lačnih zobeh.*

*Položil na vresje sem
tvojo razbito lobanjo,*

*dolgo strmel sem vanjo
ves tih in nem.*

*Kje je jasnina oči,
kje sta ustni opojni?
Vame v grozoti spokojni
dvoje votlin reži.*

*Kje si? Ne, to nisi ti,
ti si se skrila vame,
tu te smrt ne zajame,
tu so še tvoje oči.*

*Tu je ponosni tvoj stas,
k meni gibko se privija,
kadar burja zavija
v nočni čas,*

*kadar sam s sabo sprt
v ulice slepe zablodim,
s tabo kot v davnih dneh hodim,
nate oprt.*

*Laž zre iz teh votlin,
nič ne bom gledal vanje,
zemlja, vzemi lobanje,
meni pusti spomin.*

*Ljuba, pridi nocoj,
vabi te mesečina,
vabi te sila spomina,
vabi te ljubi tvoj.*